de har særlig interesseret sig for den Del af Lovgivningen, der angaar Hjemmet og Samfundsforholdene. Disse Udtalelser slaar fast, at Kvinderne har forstaaet det væsentlige, lad os derfor ogsaa haabe, at de nemmer det mindre væsentlige: at finde deres Plads i Partierne.

Eline Hansen,
Formand for Danske Kvindeforeningers Valgretsforbund.

Moderens Haab.

Jeg sidder og ser paa en lille Kvinde med et Drengebarn paa Armen, hun er pustende kommen ind af Kupédøren og skal til Hedehusene. Hun har forsigtig spurgt, om det nu ogsaa *er* det Tog — »Jo, det er« — »Mange Tak« og glad sætter hun sig.

Evig Synd om det skulde slaa fejl for hende, for hun er saa pæn og søndagspudset, skønt det slet ikke er Søndag.

Er det en ældre Søster, der rejser hjem med lille Bror? spørger jeg mig selv.

Nej.

Paa den Maade kærtegner kun en Mor sit Barn. Det kan hverken Søster eller Tante og slet ikke en Fader gøre.

Hun nusser ham om Kraven, hun prøver, om de hæklede Støvler sidder rigtig paa Pusselankerne, hun har i det første Kvarter saa travlt som et lille Egern med at gøre Poden stilfuld i alle Ender og Kanter. — Saa begynder hun at faa urolige Øjeblikke, om nu Toget ogsaa husker at holde ved Hedehusene.

Jeg beroliger hende. Det skal nok holde.

Og hun pusler og nusser igen.

Det er en Tjenestepige, men ikke en københavnsk. Hun er fra Landet og nylig importeret, hun ser saa uknægtet landlig ud, en ægte Folketype med arbejdshaarde Hænder, sortbrune og stive af Slid. —

Hun løfter den lille, posede Barnelab og kysser de smaa, søde ubehjælpsomme Fingerspidser — jovist er hun hans Moder — men hun har ingen Ring paa, hele hendes Udseende fører Tanken hen paa, at Fyren er et lille Uheld, han er *uægte*.

Han er en lille, kraftig Drengeunge med en Atletnakke i det smaa, en Halsbygning, der kunde tyde paa en Slagterfader. — Jeg holder ham, mens hun pudser sig selv lidt, og taknemlig fortæller hun mig netop, hvad jeg har siddet og ræsonneret mig til. Hun skal ned til Faderens »Gamle« og forestille Barnebarnet, og hvis de synes om ham — de maatte da ikke være normale Bedsteforældre, om de kunde andet — saa faar hun Slagteren, og alting vorder Ærbarhed og Lykke — tror hun.

Maaske bliver det det ogsaa. Det findes jo. —

Jeg har faaet Sympati for hende, i al sin Grovhed er hun saa uendelig tiltalende — for sin Glædes Skyld. Jeg vil gerne, hun skal blive af de faa, der kommer i Himmeriges Rige, Lykkens venlige Land. Men eet trøster mig, kommer hun der ikke, hun lader sig i hvert Fald ikke gaa paa. Hun ser ikke ud til at være bange for at slaa i Bordet, og saa kan det aldrig gaa hende helt galt. Og hendes Fordringer ser ikke ud til at have naaet Laks og Hejrefjer, hun kan være glad ved mindre og har derfor større Chance for at blive tilfreds. Hendes Ansigt er solbrændt og retskaffen dristigt.

Med sit Barn paa Armen skal hun ud og erobre det, der for hende er alle Længslers Endemaal: et Hjem med Slagteren. — Hendes Haab er klynget til Barnet, det hun nusser og kysser og pynter og piller Blonder ud paa; den lille Tyrekalv tjatter efter hende, det bedste han kan, og hun ler stolt.

Hun ved slet ikke, at Barnet nu er *hendes*. Med hele Verdens Forargelse over sit Hoved er hun eneraadig Herre over sit Barn. Naar hun tager tilbage i Aften, og Bedsteforældrene har fundet ham yndig, er hun paa Veje til at miste ham — og efter Brylluppet med Slagteren er han gledet helt ud af hendes Eje.

Hun har som ugift Kvinde Eneret og Eneeje over sit Barn — som gift har hun ingen. Slagteren faar den uindskrænket. I Gaar ansaa Samfundet hende for betydelig nok til at have Ret over sit Barn — i Morgen er hun ganske degraderet. Hun maa give sin Raadighed i Bytte for den til Tider tvivlsomme Glæde at være en Mands lovformelige Kone.

Den Kvinde, Samfundet i al Almindelighed foragter som »falden«, anses ikke desto mindre for i Stand til at raade for sit Barns Fremtid og Livsvilkaar. Men